

vine din spațiile sud-americane solare, dar și dintr-o imagistică deja consacrată a carnavalului, a ciroului, pe care Márquez însuși o invocă într-o scenă de iarmaroc cu felurite „atractive” specifice. Spiritul ludic domină reprezentarea, creând, prin contrast, momente de real dramatism. Sunt și tablouri în care regizorul se distanțează de ingenuitatea acestui spirit, autoparodiindu-se, precum atunci când îi aduce pe îndrăgostiții în fața unui decor pictat. Ulisse cel cast (Șerban Borda), îndrăgostit de Eréndira, presară confetti pe creștetul iubitei, într-o scenă care persiflează evident un clișeu. Alteori regizorul schimbă cu tâlc funcția obiectelor, dând, de pildă, struțului fermecat sens de relicvă, într-o imagine multiplicată în trena

roșie ca de sânge a unei uriașe eșarfe. Blestemul care o înlănțuie pe nepoată de nesăbuita ei bunică făcând-o să se supună destinului s-ar putea traduce printr-un joc perfid. Cele două actrițe ignoră însă ciudătenia acestei iubiri și se comportă natural, în conformitate nu cu imaginea fantastică, ci cu aceea reală a personajelor. Angela Tanko (Eréndira) e blondă ca o Cosânzeană; are ceva exotic, de sălbăticie, fapt speculat de regizorul pentru a da personajului stranietate. Mariana Vasile are o mască de clovn care îi joacă însă feste, lipsind personajul de fior malefic. De aceea, nici scena otrăvirii nu este foarte reușită, actrița pedalând mai mult pe ridicolul personajului decât pe primejdia pe care el o reprezintă.

Izbânzi individuale nu sunt prea multe în spectacolul orădean, pe care regizorul l-a conceput, de altfel, mizând evident pe ansamblu. I-au reușit, în acest sens, adevărate performanțe dinamice și coregrafice, ca în tabloul soldaților care-și dispută întâietatea la patul Eréndirei, în execuția tinerilor Sebastian Lupu, Romeo Romitan, Andrian Locovei, Igor Lungu, sau cel al călugărilor misionari, interpretat de aceiași, ori în scena prostituatelor rivale, la care își dau concursul Mona Erhan, Simona Nica, Mariana Presecan și un numeros corp-ansamblu. Apariții „de culoare” realizează, de altfel, aproape toți actorii din distribuție.

Doina Papp

Mai mor și actorii câteodată

Considerat de regizorul actual prin trimiterile sale la „demența societății de consum”, textul a fost pus în scenă de Cristian Ioan, pentru prima dată, dar nu în această formă, cu 13 ani în urmă, la Teatrul de Nord din Satu Mare. Acum, el a comprimat trei piese (nouă acte) într-una singură, păstrând cadrul scenografic și turnanta, gândite de regretatul Dan Jitianu. Noutatea spectacolului în raport cu lectura inițială a „vilegiaturii” ni se înfățișează nu numai la nivelul semnifica-

JOCURI DE-A VACANȚA (TRILOGIA VILEGIATURII), după Carlo Goldoni

● TEATRUL „AL. DAVILA” din PITEȘTI ● Data reprezentației: 13 octombrie 2000

● Adaptarea, regia și ilustrația muzicală: Cristian Ioan ● Decorul: **Dan Jitianu**

● Costumele: Miriam Mihail ● Distribuția: Petre Dumitrescu (Filippo), Mirela Popescu (Giacinta), Petrișor Stan (Leonardo), Cornelia Niculescu (Vittoria), Adrian Damian (Ferdinando), Paul Sprîncenatu (Guglielmo), Dumitru Drăgan (Fulgenzio), Emilian Cortea (Paolo), Cristina Caragea (Brigida), Ileana Zărnescu (Sabina), Doina Stan (Costanza), Luminița Borta (Rosina), Dan Ivăneșei (Tognino), Dem Niculescu (Bernardino), Lia Deaconu (Statuia), Adriana Drăgulescu (Amor).

tului, prin cele trei „capitole” distincte ale peripețiilor eroilor goldonieni, ci și, mai ales, la cel al semnificațiilor, unde virtuțile farsei, comicul de situații și de limbaj, țesătura intrigilor amoroase, strategia alianțelor și a trădărilor își află o neașteptată complementaritate în unele referiri – delicate sau patetice – la condiția artistului și la ingratitudea cu care sunt răsplătite eforturile și sacrificiile sale. Aceste componente subtextuale capătă o emoționantă consistență în finalul spectacolului, când întregul demers al comediei pare confiscat de un anticlimax tragic, în care moartea lui Leonardo este vegheată neputincios de membrii breslei sale. Căci actorii, ieșiți din pielea personajelor, devin abia acum conștienți că viața poate fi și mai crudă, mai surprinzătoare, mai cinică decât ceea ce se vede pe scenă. Conceput, astfel, în strânsă legătură

cu marile dileme ale teatrului nostru actual și cu tragica dispariție a unora dintre cei mai devotați și mai prestigioși dintre slujitorii săi, spectacolul accentuează ambiguitatea tonalităților și a construcției cromatice, conferind textului goldonian șansa unei percepții moderne, mai apropiată de așteptările spectatorului contemporan. Și ritmul, în general alert, bine servit de ilustrația muzicală, și succesiunea, adeseori „cinematografică”, a peripețiilor, cu accente burlești în gesturi și atitudini, ori cu note de pitoresc în costumație, machiaj sau peruci, dau seamă despre vioiciunea montării, explicând totodată și succesul ei la public. Faptul este cu atât mai îmbucurător cu cât, în acest spectacol al deschiderii de stagione, aportul unora dintre interpreții cu îndelungată și apreciată activitate, precum Ileana Zărnescu, Dem Niculescu sau Petre Dumitrescu, își află o

Petrișor Stan și Cornelia Niculescu

replică nu numai energetică, dar și convingătoare din partea colegilor mai tineri: Adrian Damian, Luminița Borta, Mirela Popescu, Lia Deaconu, Cornelia Niculescu și alții.

Din păcate, pe fundalul unor inconsecvențe stilistice și al puternicei dorințe de afirmare (cu orice preț?) a

unor interpreți, spectacolul suferă ici și colo în ceea ce privește cursivitatea și adevărul emoțional; unele poante se repetă sau pică „în podea”, fără șansa de a trece rampa, iar înverșunarea unor dialoguri se transformă în țipete neinteligibile (păcat ce pare să înflorească astăzi cu nejustificată hăr-

nicie pe scenele noastre). Dincolo de aceste scăderi, premiera, onorată și de prezența entuziastă a consulului general al Italiei la București, dr. Lucio Demichele, anunță o stagiune ambițioasă la Teatrul „Al. Davila”.

Ion Parhon

Joc cu sumă zero

SCHIMB URGENT... TREI SURORI de Nagle Jackson ● **TEATRUL „TOMA CARAGIU”** din PLOIEȘTI ● Data reprezentației: 9 octombrie 2000 ● Traducerea, adaptarea, regia și comentariul muzical: Petre Bokor ● Scenografia: Maria Miu ● Distribuția: Ana Bart/Nadiana Sălăgean (Nina), Raluca Zamfirescu (Maria Stepanovna), Carmen Ciorcilă (Lena), Nicolae Urs (Serghei Stepanovici), Marian Despina (Timofei), Ilie Gălea (Nikolai), Lucia Ștefănescu (Ludmila Nevcenka), Roxana Ivanciu (Anna), Mihai Coadă (Boris), Dragoș Cămpan/Nicolae Nastasia (Sașa).

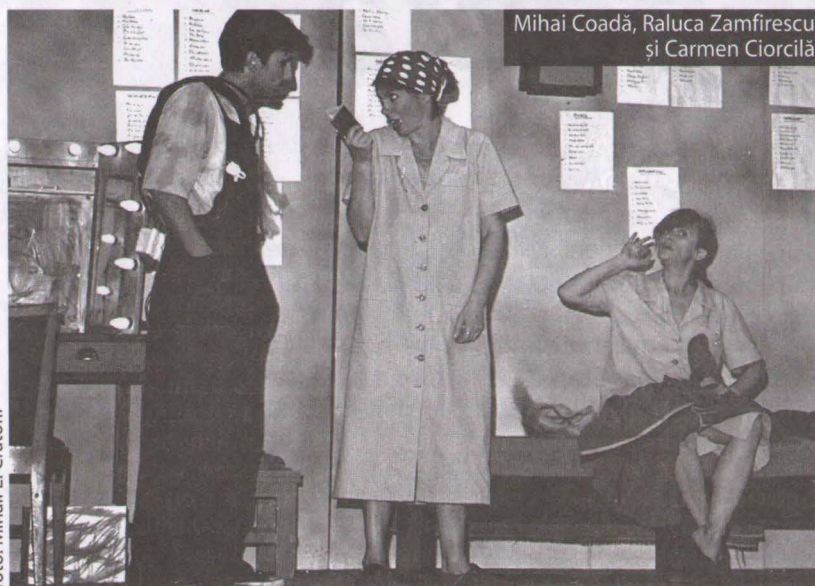

foto: Mihail E. Cratofil

Mihai Coadă, Raluca Zamfirescu și Carmen Ciorcilă

Printr-o coincidență, așa cum viața organizează uneori de dragul teatrului, dansatorul de renume mondial Vladimir Vasiliev a fost destituit din funcția de director al Teatrului Mare din Moscova („Bolșoi”) exact a doua zi după ce văzusem la Ploiești premiera unei piese scrise de un autor american despre ecurile căderii comunismului în structura artistică și umană a unui colectiv artistic din Sankt-Petersburg. În viață, în locul lui Vasiliev a fost numit un dirijor de renume mondial și un manager însărcinat să pună ordine în bugetul teatrului. În piesă, e la fel. Fragila pânză de păianjen a relațiilor dintre oamenii mici care spun cuvinte mari (ei străduindu-se mereu să fie la

înălțimea cuvintelor) este sfâșiată de cioburile istoriei, e murdărită de mărul adus și lăsat în urmă de fluxul schimbărilor.

Pentru stagiunea 1991-1992, în imaginarea teatru din piesă se repetă **Trei surori**. La Kremlin „se repetă” scena complotului. În cabine, oamenii află cât de scump este plătită împlinirea oricărei speranțe, fie că este rolul mult visat dintr-o piesă, fie că e libertatea pentru popor. Dramaturgul împletește cu îndemănare și cu inteligență firele acțiunii: oamenii se dezvăluie, se ascund, mint și se mărturisesc. Textul și subtextul din piesa lui Cehov fixează reperele în funcție de care toate personajele evoluează și se definesc, voluntar sau

involuntar. Acțiunea e dinamică, în final toată lumea e altfel decât la început, dar, din păcate, deși unii știu să-și valorifice șansele, iar alții, inevitabil, pierd, nimeni nu e mai bun. E un joc cu sumă zero și cu final deschis: „Dacă am ști, dacă am ști...”. Așa cum face de câte ori colaborează cu un teatru românesc, regizorul Petre Bokor are și o propunere de repertoriu interesantă: el a tradus și a adaptat o piesă vie și decentă ca literatură, despre ceea ce există și ne frământă, despre ceva la care merită să ne gândim împreună, public, artiști și, de ce nu?, cronicari. Ca și regizorul din piesă, Bokor îi înțelege pe toți, nu e doar delicat, ci și subtil, limbajul lui teatral, lipsit de ostentația inovației, dar și de praful tradiției, este expresiv. Dar, ca și regizorul din piesă, nu are curajul unor modificări dureroase, al unor refuzuri decise. Fluiditatea narațiunii scenice este neplăcut întreruptă de dese schimbări de decor, muzica (excelentă) încântă, dar intervine o relaxare care – paradoxal – obosește: la fiecare câteva minute e necesar un nou efort de concentrare. Mai grav este ceea ce se petrece în final: conform „indicațiilor” noului manager, din trei surori au rămas două, evoluând într-o comedie muzicală. Pe scenă năvălește baletul „Majestic” al Teatrului de Revistă din localitate și se consumă multe minute într-un dans ce se vrea de performanță și nu e, ce se vrea rusesc și nu e: critica prostului-gust devine, prin exces de durată și răvnă, triumful lui.

Echipa actoricească este solidară cu regizorul, se joacă legat, cu respect pentru nuanțe și cu grijă pentru ceea ce are de spus și de făcut partenerul. Lucia Ștefănescu mi s-a părut a fi izbutit cel mai bine să arate cum ifosele vedetei maschează drama defezării, eșecul talentului – real – în noile condiții. Înălțurarea nedreptății nu aduce automat dreptatea. Utopia